

nogle tilfælde lider yderligere tab som følge af myndighedernes fejlfortolkninger.

- Stadig er der tale om et meget byrdefuldt tvangsmæssigt indgreb over for borgerne, når man pålægger dem økonomiske byrder – et meget intensivt indgreb, som kræver en ekstra god retsbeskyttelse, hvilket også grundlovsbeskyttelsen viser. Hjemmelgrundlaget skal være i orden, der skal være gode ankemuligheder, og der bør være nogle gode omkostningsgodtgørelsesregler. Antallet af skattesager ved landets højeste domstol stiger fortsat, hvilket vidner om behov for afklaring og øget retsbeskyttelse.

Op sådan kunne vi fortsætte argumentationen for, at den danske skattelovgivning i anden sammenhæng bør udsættes for en betydelig forenkling. Dette forslag kan ikke løfte den opgave, så indtil regeringen påtager sig en generel oprydning i skattelovgivningen, må borgernes retssikkerhed varetages gennem adgang til eksperthjælp uden økonomisk belastning i de sager, hvor borgeren får fuldt medhold.

Efter gældende regler opereres med to satser for omkostningsgodtgørelsen: 50 pct. omkostningsgodtgørelse, når skatteborgeren vinder eller taber sagen over for skattemyndigheden, jf. skattestyrelseslovens (SSL) § 33 A, stk. 1. Og 85 pct. omkostningsgodtgørelse, hvor sagen videreføres af skattemyndighederne på grund af dens principielle karakter, jf. SSL § 33 A, stk. 2. Det er disse to satser, der ønskes ændret med dette forslag. SSL § 33 A, stk. 1, skal give 100 pct. omkostningsgodtgørelse i alle tilfælde, hvor en borger vinder over myndighederne, dvs. får fuldt medhold i sidste instans sagen prøves for. I de tilfælde, hvor borgeren taber sagen, hæver sagen, kun får delvis medhold eller sagen forliges, skal der fortsat ydes 50 pct. omkostningsgodtgørelse. SSL § 33 A, stk. 2, ophæves derfor.

Der skal således fortsat opereres med to helt faste procentsatser, og forslaget lægger ikke op til, at der indføres skøn i godtgørelsesafgørelserne. Det vil være forholdsvis få sager, hvor borgeren får fuldt medhold, og det er derfor ikke den mest optimale situation, der kunne ønskes for skatteborgerne. Men en ændring af reglerne er især tiltrængt, hvor borgeren har fået fuldt medhold, og så må det være op til borgeren og hans/hendes rådgivere at få skåret sagen bedst muligt til. Dette er desværre en meget svær opgave at løfte, da skatteretten i dag er kendetegnet ved, at loven langt fra altid giver et klart svar på, hvordan beskatningen skal ske. Mange af de skatteretlige bestemmelser er så skønspregede, at borgerens retsstilling er meget usikker.

Dette forslag kombinerer muligheden for en bedre retssikkerhed for skatteborgerne samtidig med, at de nuværende fordele ved et fast procentsystem bevares, hvorved ansøgningen om omkostningsgodtgørelse fortsat kan administreres af de regionale told- og skatteforvaltninger.

Det tidligere nævnte beslutningsforslag nr. B 35 fremsat af Det Konservative Folkeparti og Venstre i folketingssamlingen 1998-99 indeholdt forslag om 100 pct. omkostningsdækning i sager, hvor skatteyderen fik helt eller delvis medhold. Der henvises vedrørende B 35 til Folketingstidende 1998-99, tillæg A 1966 og 1968, tillæg B 1042 og forhandlingerne 1411. På baggrund af B 35 nedsatte skatteministeren Omkostningsdækningsudvalget. Udvalget har i sin betænkning fra februar 2000 (omdelt i Skatteudvalget på alm. del – bilag 369, folketingsåret 1999-2000) bl.a. behandlet forslaget i B 35. Herunder har udvalget påpeget en række problemer forbundet med forslaget i B 35, som førte til, at udvalget ikke kunne anbefale forslaget om 100 pct. omkostningsdækning i sager, hvor skatteyderen får helt eller delvis medhold. Nogle af de påpegede problemer:

- 1) At det ville medføre uforholdsmæssigt store sagsomkostninger, hvis der blev opereret med 100 pct. dækning,
- 2) at ansøgningen om godtgørelse skulle vurderes individuelt i forhold til forskellige kriterier, for at få afgjort, om ansøgeren havde fået helt eller delvis medhold, og
- 3) at dette ikke burde ske ved de regionale myndigheder, idet disse jo står i direkte overunderordningsforhold til Skatteministeriet, som derfor kan udstede tjenestebefalinger til dem vedrørende skønnet for skatteansøgningerne. Meget uhenigtsmæssigt, eftersom de er part i sagerne.

Ad. 2 og 3 er afklaret i argumentationen ovenfor.

Problematikken omkring ad. 1 imødegås ved følgende argumentation:

Det nuværende ankesystem vedrørende skatteborgerens godtgørelsesansøgning erstattes af et anfægtelssystem for den administrerende myndighed (told- og skatteregionerne).

Som det er nu, har skatteborgerne klageadgang til Told- og Skattestyrelsen, i de tilfælde, hvor told- og skatteregionen ikke har imødekommet deres godtgørelsesansøgning fuldt ud. Problemstillingen vedrørende 50 pct. omkostningsgodtgørelsen er i og for sig uforandret, men med indførelsen af 100 pct. omkostningsgodtgørelsen følger efter nogles overbevisning risikoen for, at salærerne til de sagkyndige øges unødigt.